

ROMÂNIA  
JUDECĂTORIA TÂRGU MUREŞ  
STR. JUSTIȚIEI NR. 1  
TÂRGU MUREŞ  
CIVIL

A

CONSILIUL DE MEDIERE	
INTRARE	Nr. 8815
IEȘIRE	
Ziua	09
Luna	10
Anul	2017

Destinatar:  
**CONSILIUL DE MEDIERE**  
sector 1, Bucureşti, ŞOS. NICOLAE  
TITULESCU, nr. 88/B

**DOSARUL NR. 3326/320/2017**

Materia: Litigii cu profesioniștii  
Stadiul procesual al dosarului: Fond  
Obiectul dosarului: cerere de valoare redusă  
Complet: cc 16

**COMUNICARE**  
**HOTARÂRE CAMERĂ CONSILIU CIVILĂ**  
NR. 5919/2017 DIN DATA DE 21 Septembrie 2017

Stimată doamnă/Stimate domn,

vă comunicăm, alăturat, copia hotărârii civile nr. 5919/2017, pronunțată la data de 21 Septembrie 2017, de către JUDECĂTORIA TÂRGU MUREŞ CIVIL.

**PARAFĂ ȘEFULUI INSTANȚEI**  
(stampilă)



Judecătoria Târgu - Mureş,

A.C. 02.10.2017 10:31:22, nr. comunicare: 1 din 2

**ROMÂNIA  
JUDECĂTORIA TÂRGU-MUREŞ  
SECȚIA CIVILĂ  
DOSAR NR.3326/320/2017**

**ÎNCHEIERE**

**Şedința camera consiliu din data de 12.09.2017**

**Completul constituit din:**

**PREȘEDINTE : RALUCA-IOANA ORZA  
GREFIER : ANCA MIHAELA CÂNDEA**

Pe rolul instanței se află judecarea cererii formulată de către reclamantul **CONCILIUL DE MEDIERE** în contradictoriu cu părțul având ca obiect *cerere de valoare redusă*.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se constată lipsa părților.

Având în vedere dispozițiile art. 121 alin. 5 din Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătoarești potrivit cărora „în cazul în care nici una dintre părți nu se prezintă la strigarea cauzei, dosarul va fi lăsat la sfârșitul ședinței când, după o nouă strigare, în ordinea listei, se va proceda conform dispozițiilor procedurale”, instanța, constatănd că lipsesc părțile, va lăsa cauza la a doua strigare.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la a doua strigare se lipsa părților.

S-a făcut referatul cauzei de grefierul de ședință, care învederează că procedura de citare a părților este legal îndeplinită, după care,

Se constată că au fost depuse completări la întâmpinare de către părăt, la dosarul cauzei.

Instanța constată că cererea este legal timbrată, iar dovada achitării se află la fila 35 din dosarul cauzei.

Verificându-și din oficiu competența în temeiul art. 131 Cod procedură civilă, instanța raportat la art. art. 1028 alin. 1 coroborat cu art. 107 Cod Procedură Civilă constată că este competență general, material și teritorial, să soluționeze prezenta cauză.

Instanța, în temeiul art. 238 alin. 1 Cod procedură civilă, estimează că în vederea desfășurării cercetării judecătoarești va fi necesar un singur termen de judecată.

Instanța în temeiul dispozițiilor art. 255 și art. 258 Cod Procedură Civilă, încuviințează proba cu înscrisurile depuse la dosar, apreciind-o ca fiind pertinentă, concludentă și utilă soluționării cauzei.

Nemaifiind alte cereri sau solicitări în probațiune, instanța în temeiul art. 244 din Cod de procedură civilă, declară cercetarea procesului încheiată și constată cauza în stare de dezbatere.

Instanța, luând în considerare argumentele părților, lipsă astfel cum decurg acestea din înscrisurile depuse la dosar, în temeiul art. 394 Cod de procedură civilă se consideră lămurită cu privire la toate împrejurările de fapt și temeiurile de drept ale cauzei, motiv pentru care închide dezbatările și reține cauza spre soluționare.

**INSTANȚA,**

Având nevoie de timp pentru deliberare, în conformitate cu dispozițiile art. 396 alin. 1 Cod de procedură civilă, va amâna pronunțarea la data de **21.09.2017**.

În temeiul art. 396 alin. 2 Cod procedură civilă, pronunțarea hotărârii se va face prin punerea soluției la dispoziției părților prin mijlocirea grefei instanței.

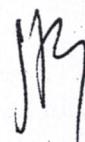
**PENTRU ACESTE MOTIVE  
DISPUNE:**

Amână pronunțarea la data de **21.09.2017**.

Cercetată în Cameră de Consiliu și pronunțată în ședință publică la data de **12.09.2017**.

**PREȘEDINTE  
RALUCA-IOANA ORZA**

**GREFIER  
ANCA MIHAELA CÂNDEA**



**ROMÂNIA**

**JUDECĂTORIA TÂRGU-MUREŞ**

**SECȚIA CIVILĂ**

**Dosar nr. 3326/320/2017**

**SENTINTA CIVILĂ NR. 5919**

**Şedinţa camerei de consiliu din data de 21.09.2017**

**Instanța constituită din:**

**PREȘEDINTE: RALUCA IOANA ORZA**

**GREFIER: ANCA MIHAELA CÂNDEA**

Pe rolul instanței se află soluționarea cererii având ca obiect „cerere de valoare redusă” formulată de către reclamanta **CONCILIUL DE MEDIERIE** în contradictoriu cu părătul

Dezbaterea fondului a avut loc în ședința din data de 12.09.2017, și a fost consemnată în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre iar instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru astăzi, 21.09.2017, când a hotărât următoarele:

**INSTANȚA**

**Deliberând asupra cauzei civile de fată, constată:**

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 16.03.2017, sub nr. 3326/320/2016, reclamantul Consiliul de Mediare în contradictoriu cu părătul a solicitat obligarea părătului la plata sumei de 2.650 lei, reprezentând factură neachitată.

În motivarea în fapt a cererii, reclamantul a arătat că la data de 13.02.2017 a emis factura nr. 6920, seria CM, având suma totală de 2650,00 lei, suma ce reprezintă: taxa anuală administrare tablou pe anul 2009, în valoare de 400,00 lei, taxa anuală administrare tablou pe anul 2010, în valoare de 400,00 lei, taxa anuală administrare tablou pe anul 2011 în valoare de 400,00 lei, taxa anuală profesională pe anul 2012, în valoare de 300,00 lei, taxa anuală profesională pe anul 2013, în valoare de 300,00 lei, taxa anuală profesională pe anul 2014, în valoare de 300,00 lei, taxa anuală profesională pe anul 2015, în valoare de 300,00 lei, taxa anuală profesională pe anul 2016, în valoare de 250,00 lei.

A mai precizat reclamantul ca taxa anuală profesională este prevăzută în Hotărârea Nr. 5 din 13 mai 2007 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului de mediare la articolul 9, alin. 1, litera b), precum și în alte hotărâri ale Consiliului de mediare.

Prin Hotărârea Consiliului de mediare nr. 196 din 25.02.2012, la articolul 5 s-a stabilit că: Taxa anuală profesională s-a stabilit în quantum de 300 lei și se datorează de către toți mediatorii autorizați și înscrîși în Tabloul mediatorilor conform Legii nr. 192/2006.

Potrivit art. 17 alineat 2 din Legea 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator cu modificările și completările ulterioare, Consiliul de mediare se organizează și funcționează potrivit prevederilor legii, precum și ale regulamentului său de organizare și funcționare iar potrivit Art. 19 alineat 4 din aceeași lege, în exercitarea atribuțiilor sale, Consiliul de mediare adoptă hotărâri cu votul majorității membrilor care îl compun.

De asemenea, conform art. 9 din Regulamentul de Organizare și Funcționare a Consiliului de mediare, aprobat prin Hotărârea nr. 5 din 13 mai 2007, consiliul își acoperă cheltuielile de organizare și funcționare din următoarele tipuri de venituri: a) taxe provenind din autorizarea mediatorilor; b) taxe profesionale pentru exercitarea profesiei de mediator.

Astfel, potrivit dispozițiilor prevăzute de Regulamentul de Organizare și Funcționare precizate mai sus, Consiliul de mediere a emis hotărârile cu privire la taxe, hotărâri legale ce se află în vigoare, hotărâri pe care le am depus ca probe în prezența cauza, obligatorii pentru fiecare mediator autorizat.

A mai precizat reclamantul că paratul și-a luat angajamentul de a respecta hotărârile Consiliului de mediere încă de la completarea cererii de autorizare precum și a actului de constituire a biroului de mediator.

Față de cele mai sus menționate, reclamantul a solicitat admiterea cererii aşa cum a fost formulată.

În drept, reclamantul a invocat art. 1025 Cod de procedura civilă precum și celelalte temeuri arătate în cerere.

Părâtul , a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii reclamantului ca fiind netemeinica și nelegală.

În motivare, părâtul a arătat că prin cererea cu numărul 0165 din 11.01.2017 anexata prezenței, a solicitat reclamantei renunțarea la calitatea de mediator conform art.15, lit. a din Legea 192/2006 cu modificările și completările ulterioare. Prin răspunsul transmis prin e-mail, în data de 23.01.2017, anexat prezenței, având ca rezoluție "completarea dosarului" i s-au solicitat actul de identitate certificat olograf "conform cu originalul", arhiva biroului de mediator sau o declarație pe propria răspundere că nu deține arhivă, precum și taxa profesională achitata la zi. În loc să soluționeze cererea părâtului, în data de 13.02.2017 reclamanta a emis factură nr. 6920, pretinzând suma de 2.650 lei reprezentând taxa profesională.

Prin completările înregistrate cu numărul 0547 din 17.02.2017, părâtul a precizat reclamantului ca singura taxa legală prevăzută de Lege este cea de autorizare, că nu poate condiționa soluționarea cererii acestuia de plata unei taxe. În urma acestor completări, în aceeași zi, reclamantul a emis hotărârea nr. 23/17.02.2013 prin care ia act de cererea nr 0165 din 11.01.2017 privind înșetarea calității de mediator a paratului, respectând astfel prevederile legale și fără a condiționa deci emiterea unei hotărâri de plata unei taxe profesionale. Totuși, la art.5, reclamanta pune în vedere că figurează în evidențele sale cu un debit în quantum de 2.650 lei conform facturii 6920/13.02.2017 anexata hotărârii. În data de 23.02.2017, părâtul a fost informat prin e-mail că cererea sa a fost soluționată și modalitățile prin care poate intra în posesia documentelor.

Prin notificarea din 06.03.2017, părâtul a returnat reclamantei exemplarul original al facturii nr. 6920/13.02.2017 ca nefiind acceptabil în intențul art.46 din Codul Comercial, neexistând nicio convenție între părți prin care o taxă este solicitată și respectiv acceptată și cu atât mai mult vreun serviciu solicitat sau oferit.

Premergător cererii de renunțare la calitatea de mediator autorizat, părâtul nu a fost sancționat în niciun fel, art. 38 din Legea 192/2006 prevăzând foarte clar motivele și modalitățile de sancțiune. De asemenea, niciodată de la data înființării biroului de mediator nu i-a fost solicitată vreo taxă. Totodată, aşa cum s-a menționat în cererea nr. 0165, acesta nu a avut niciun fel de activitate ca mediator și nu a realizat nici un venit în această calitate.

Taxa profesională anuală nu este și nu a fost niciodată prevăzută de Legea nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator. Consiliul de Mediere este o instituție de interes public care se organizează și funcționează conform prevederilor Legii, atribuțiile sale fiind prevăzute în art.20. Totodată art.21 prevede:

"Consiliul de mediere își acoperă cheltuielile de organizare și funcționare din venituri proprii după cum urmează - taxele provenind din autorizarea mediatorilor; donații, sponsorizări, finanțări și alte surse de venit dobândite în condițiile legii; încasări din vânzarea publicațiilor proprii; sumele provenite din amenzile aplicate ca sancțiuni disciplinare; alte sume rezultate din activitatea Consiliului de mediere, stabilite prin regulament."

Pentru ca veniturile reclamantei să fie legale, acestea trebuie să se limiteze la categoriile prevăzute în art.21.

Unica taxa prevăzută de lege este taxa de autorizare a mediatorilor, aceasta fiind singura permisă de a fi încasată de către Consiliu, ca suma de bani pentru obținerea unui drept, respectiv furnizarea autorizată a serviciului de mediere. După autorizare, pe parcursul exercitării profesiei nu există nicio obligație pentru mediatori de a plăti vreo taxă. Legea nu permite Consiliului de mediere instituirea unor alte taxe de natura celei de autorizare.

Legea permite în schimb încasarea unor sume de bani rezultate din activitatea sa care trebuie stabilite prin Regulamentul de Organizare și Funcționare și care pot include servicii prestate inclusiv mediatorilor, în urma solicitării și acceptării de către aceștia. Legea nu impune mediatorilor să contracteze obligatoriu vreun serviciu de la Consiliu.

Activitățile prevăzute la art.21 lit. e din care pot rezulta sume de bani care să constituie venituri ale reclamantului nu se referă la activitatea administrativă a Consiliului de Mediere și nici la activitățile stabilite ca atribuții în art.20 din Legea 192/2006 sau care sunt necesare pentru îndeplinirea acestora, cu excepția celor de la lit. c și i și care sunt de natura serviciilor și pot fi desfășurate contră cost.

Activitățile prevăzute ca atribuții ale Consiliului de Mediere în art.20 lit. b), d), el), f), g), h), j), k), l), m), l), n) nu sunt activități de natura celor prevăzute la lit. e din art.21 al legii, activități din care să rezulte o sumă de bani ca urmare a prestării către mediatori ci sunt activități pe care Consiliul de Mediere are obligația să le desfășoare în interesul public, acesta fiind scopul și motivul pentru care Consiliul a fost înființat prin Lege.

Reclamanta a facturat taxa administrare tablou mediatori, atribuție obligatorie conform art.20 lit. f.

În concluzie, pentru a fi îndeplinite condițiile de legalitate și a se constitui ca venit al Consiliului de mediere, taxa profesională trebuie să reprezinte o sumă de bani, rezultată dintr-o activitate, un serviciu prestat de către reclamanta mediatorilor, oferit și optional pentru aceștia aşa cum am menționat și la punctul 1.

În perioada 2008-2017, taxa pretinsă a fost modificată ca denumire, cuantum și conținut printr-o serie de hotărâri contradictorii ale reclamantei. Totodată termenele de plată au fost diferite și mai ales sancțiunile pentru neplata sa. Astfel:

- prin hotărârea nr.1307/14.12.2008, a fost stabilită "Taxa anuală de administrare a Tabloului Mediatorilor" în cuantum de 400 Lei, sumele fiind încasate într-un cont distinct și destinate întocmirii, publicării și distribuirii prin poștă a Tabloului mediatorilor autorizați sub formă de broșura precum și pentru realizarea portalului web care găzduiește forma on-line a Tabloului mediatorilor. Această activitate s-a desfășurată în baza atribuției reclamantei prevăzută de art.20 lit. a din lege.

- Hotărârea nr.196/25.02.2012 a modificat hotărârea 1307/14.12.2008 și a înlocuit denumirea de "Taxa anuală de administrare a Tabloului mediatorilor" cu cea de "Taxa anuală profesională" în cuantum de 300 Lei, fără a descrie activitățile prestate în schimbul sumelor pretinse cu acest titlu.

- Hotărârea nr.196/25.02.2012 privind modificarea și completarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului de Mediere stabilește că taxa anuală profesională constituie venit propriu destinat susținerii cheltuielilor de organizare și funcționarea ale instituției, fără a defini activitatea prestată și contrar Legii. Astfel, printr-o hotărâre se introduce o nouă categorie de venituri, distinct de cele prevăzute de art. 21 din Legea nr.192/2006.

- Hotărârea nr.197/25.02.2012, asimilează retroactiv vechea taxa administrare tablou pretinsă până la 01.01.2012 și o definește ca taxa profesională pentru anul în curs, totodată având în vedere reducerea sa de la 400 la 300 Lei, stabilește posibilitatea de a solicita restituirea sau reportarea sa pentru cei care eventual achitaseră vechea taxa.

- Hotărârea nr.20/31.05.2014 definește taxa ca fiind datorată de fiecare mediator autorizat în vederea asigurării veniturilor necesare administrației Tabloului mediatorilor în conformitate cu cerințele Legii. Totodată detaliază activitățile care se realizează din sumele încasate precum și sancțiunile aplicabile mediatorilor în cazul neplății taxei deși art 38 din Legea 192/2006 stabilește clar sancțiunile aplicabile.

- Hotărârea nr./13.04.2016 modifica art. 1 al Hotărârii nr.20/31.05.2014 și abroga art.3 și 4.Prin modificarea art. 1 taxa profesională nu mai este anuală, corelată cu activități anuale ci doar se datorează anual. Activitatea prestată de reclamanta în schimbul taxei este de administrare a tabloului mediatorilor conform cerințelor Legii. Se elimină activitățile descrise de Hotărârea nr. 20/31.05.2014. Astfel nu se mai specifică în ce constă administrarea tabloului.

În art. 2 se precizează că încasările CM din taxa profesională se constituie ca venit propriu destinat susținerii activității Consiliului de Mediare. Ori pentru asta, sursele de venit trebuie să se înscrie într-o din categoriile prevăzute în art. 21 din Lege.

Conform art. 1 din hotărâre, taxa profesională se percepere pentru administrarea Tabloului în conformitate cu cerințele legii. Acestea sunt precizate în art.12 din Legea 192/2006 și reprezintă activitatea reclamantului care decurge din obligațiile sale prevăzute în art. 20 lit. f. Prin urmare taxa profesională nu poate fi datorată pentru o activitate ce rezulta dintr-o obligație a Consiliului de Mediare, această activitate neavând natura unui serviciu prestat mediatorilor contra cost. Legea nu prevede ca mediatorii să susțină finanțier activitatea prin care Consiliul de Mediare își îndeplinește atribuțiile prevăzute de lege referitoare la Tabloul mediatorilor, aceasta fiind o activitate în interes public, nu un serviciu pentru mediatori. În lipsa descrierii activității de administrare a tabloului din care să rezulte că aceasta nu este activitatea prevăzută la art.12 din lege, taxa nu poate fi pretinsă și nu îndeplinește condiția prevăzută de art.21 lit. e din lege pentru a se constitui în venit destinat susținerii activității curente a CM.

- Hotărârea nr.30/08.08.2016, se revine la cuantumul de 400 Lei al taxei pe care o califică ca "Taxa anuală profesională obligatorie". Totodată adăugând din nou la lege, prevede ca neachitarea constituie abatere disciplinară deși art.38 din lege nu o prevede și stabilește sancțiuni precum suspendarea sau după caz încetarea calității de mediator.

Având în vedere cele precizate mai sus și hotărârile CM, rezulta că sumele pretinse de reclamant nu au caracterul unei creațe certe. Din hotărârile depuse la dosar nu rezultă existența unui raport juridic stabil și constant în baza căruia mediatorii au obligația de a achita o taxă ce nu este prevăzută de legea profesiei și al cărei nume, regim juridic și cuantum să schimbe de mai multe ori în cursul existenței sale.

Factura fiscală 6920/13.02.2017 ar trebui să fie consecința unui raport juridic ,a unor servicii prestate sau bunuri livrate, aceasta fiind întocmită fără a solicita, a cunoaște și a accepta vreun serviciu sau bun.

Asumarea de către parat în cuprinsul cererii tip impuse de reclamant la momentul autorizării, a angajamentului de a achita taxele stabilite prin hotărârile Consiliului de Mediare se referă exclusiv la taxele prevăzute în lege sau permise de aceasta pentru a fi prestate de reclamanta către mediator contra cost. Cererea tip pentru înființarea biroului de mediator a fost înregistrată în 27.05.2008 moment la care nu există vreo hotărâre a CM legată de taxa. Prima hotărâre în acest sens este nr. 1307/14.12.2008. Acum că și atunci singura taxa prevăzută de lege este cea de autorizare.

La punctul 4.2.1. din acțiune, reclamantul induce în eroare instanța de judecată invocând faptul că taxa profesională este prevăzută în Hotărârea nr.5 din 13.05.2007 pentru aprobarea Regulamentului de Organizare și Funcționare a Consiliului de Mediare fără să depună acest document. În ROF aprobat prin Hotărârea nr.5/13.05.2007 la art.9 nu se prevede nicio taxă profesională aşa cum reiese din copia anexată prezenței.

Abia în anul 2012, prin Hotărârea nr.195 se modifica art.9 din regulamentul de organizare și funcționare iar la art. 9 lit. b se introduce ca sursa de venit "taxe profesionale pentru exercitarea profesiei de mediator", hotărâre publicată în M.O. partea I. nr.224/2012.Această hotărâre nu a fost depusă de reclamanta în mod deliberat la dosar că și varianta inițială a ROF din 2007.

Orice creață solicitată de Consiliul de Mediare pentru o perioadă mai veche de trei ani în raport de data introducerii cererii de chemare în judecată este prescrisa conform dispozițiilor art.2517 din Noul Cod Civil.

În concluzie, se poate evalua ușor gradul de seriozitate și reaua credința a reclamantului începând cu soluționarea unei cereri legal formulate de către părăt, hotărârile Consiliului de Mediare invocate, conținutul acestora și al Regulamentului de Organizare și Funcționare care la adoptare nu prevedea taxa profesională aşa cum se susține la punctul 4.2.1. din cerere, până la adresa de corespondență a paratului alta decât sediul profesional, conform actului de înființare și alta decât cea la care a fost comunicată acțiunea aşa cum a menționat la pct. 1 din întâmpinare.

Având în vedere cele prezentate părătul a solicitat respingerea acțiunii reclamantului ca netemeinica și nelegală.

A mai solicitat părătul, judecarea în lipsă.

În drept, părătul a invocat art.1026 și următoarele NCPC; Legea 192/2006 cu modificările și completările ulterioare; Codul Comercial al României; Noul Cod Civil.

Părțile au mai depus la dosar răspuns la întâmpinare și note scrise.

În cauză a fost administrată proba cu înscrișuri, fiind depuse la dosar în copie : act de înființarea Biroului de Mediare (f. 6), Hotărâri ale Consiliului de Mediare (f. 7, 13-19, 22-25, 56-58, 60-64), decizii (f. 8, 20-21), taxele percepute de Consiliul de Mediare (f. 10-12), factură (f. 26), adrese (f. 50-52), declarație (f. 53), notificare (f. 54), dovada expediere (f. 59, 86), regulament (f. 65-79).

Analizând toate aspectele și împrejurările, din prisma probelor administrative, în vederea soluționării cauzei, instanța reține următoarele:

Între părțile prezentului litigiu s-au derulat raporturi juridice specifice exercitării profesiei de mediator, ca urmare a Hotărârii nr. 948/06.04.2008 părătul a fost numit în profesia de mediator începând cu anul 2008.

Reglementarea statutului de mediator se face potrivit Legii nr. 192 din 2006, Regulamentului de Organizare și Funcționare a Consiliului de Mediare, respectiv a hotărârilor adoptate de către reclamant în condițiile legii.

În drept, potrivit art. 1025 alin. 1, prevederile titlului X se aplică acelor cereri evaluabile în bani, a căror valoare nu depășește suma de 10.000 lei la data sesizării instanței.

Instanța va reține că sunt îndeplinite criteriile de admisibilitate prevăzute de art.1025 alin 1 și 2 Cod de procedură civilă, astfel că, pe fondul cauzei va proceda la analiza existenței unei creanțe certe, lichide și exigibile.

Potrivit art. 662 alin. 2 din Codul de procedură civilă, o creanță este certă când existența ei neîndoilenică rezultă din însuși titlul executoriu, dar, având în vedere că în prezenta cauză nu este vorba despre o cauză privind executarea silită, actul juridic reprezentând cauza dreptului de creanță nu trebuie să fie el însuși titlu executoriu, deoarece un asemenea act poate fi pus în executare, fiind lipsită de interes cererea creditorului pentru obținerea unui alt titlu. Așadar, creanța certă trebuie să rezulte din însuși actul de creanță, în prezenta cauză, certitudinea creanței rezultând din raporturile juridice stabilite între părți.

Obligația de plată a părătului rezultă în opinia instanței din statutul de mediator avut pe perioada 2009-2016, din reglementarea legală a acestui statut și din dispozițiile aplicabile.

În opinia instanței, pe întreaga durată a intervalului supus analizei instanței, în conformitate cu dispozițiile legii nr. 192 din 2003, art. 21, în categoria alte venituri stabilite potrivit hotărârilor Consiliului și a regulamentului de funcționare.

Nu se confirmă în opinia instanței apărările părătului cu privire la neclaritățile decurgând din succesiunea de hotărâri care au stabilit natura taxei pretinse și quantumul acestuia, ci, verificând hotărârile invocate, se constată că acestea au fost adoptate într-o

manieră care acoperă întreg intervalul supus analizei, astfel că această taxă a existat încă din 2009 iar indiferent de denumire, cuantumul său a fost în identificat corespunzător.

Afirmațiile părătului referitoare la lipsa descrierii serviciilor pentru care se încasează taxa sunt neavenite, de vreme ce hotărârile prin care aceasta a fost instituită, în formele sale diferite, sunt încă în vigoare, în forme modificate și actualizate, și nu au făcut obiectul unor acțiuni în justiție în vederea anulării.

Cert este că, indiferent de faptul că părătul a practicat sau nu în fapt profesia de mediator, a încasat sau nu venituri, atât timp cât părătul a acceptat statutul de mediator, și-a însușit implicit obligația de a achita taxele aferente profesiei.

Ceea ce este însă relevant din apărările părătului, reprezintă împrejurarea că sumele pretinse de către reclamant, cu o vechime mai mare de trei ani anteriori promovării acțiunii, sunt prescrise.

În acest sens, chiar în lipsa invocării unei excepții, instanța va analiza temeinicia pretențiilor reclamantei că fiindu-le opuse aceste apărări de fond.

Cercetând hotărârile depuse la dosarul cauzei, instanța reține că acestea reglementează inclusiv problema scadenței privind plata taxei pretinse. Astfel, pe parcursul anilor 2009 – 2016, instanța reține fie faptul că în anumiți ani scadența pentru anul curent a fost de 31 martie, fie taxa s-a împărțit în două tranșe semestriale, cu scadența cel mai târziu în luna iulie a aceluiasi an pentru care s-a datorat taxa.

În concret, hotărârea inițială nr. 1307/14.12.2008, stabilea în art. 5 o anumită scadență, în timp ce ulterior modificării din 2012, prin Hotărârea nr. 196/25.02.2012, s-a stabilit ca scadența să se raporteze la cele două tranșe semestriale și anume 15 ianuarie, respectiv 15 iulie.

Împrejurarea emiterii facturii în discuție, nu este de natură să schimbe scadența sumelor pretinse cu titlu de taxă.

Nici împrejurarea că pentru neplata taxei puteau fi aplicate și alte sancțiuni, este la latitudinea reclamantei faptul că nu a recurs la exercitarea acestui drept potestativ, în timp ce pentru drepturile de creanță, rămâne aplicabil regimul juridic al prescripției dreptului material la acțiune, care indiferent de data la care s-a născut dreptul, este supus unui interval de 3 ani.

În raport de toate aceste considerente, instanța va considera certe și temeinice doar pretențiile pretinse începând cu iulie 2014, apreciind că la acest termen intervine scadența pentru întreaga rata datorată pe anul 2014. Celelalte pretenții vor fi respinse ca neîntemeiate, pe considerentul că apărările legate de prescripție sunt fondate, însă nu ca urmare a admiterii unei excepții, pentru că o atare excepție nu s-a invocat.

Conform art. 662 alin. 3 din Codul de procedură civilă, creanța este lichidă atunci când obiectul ei este determinat sau când titlul executoriu conține elementele care permit stabilirea lui. În prezenta cauză, lichiditatea creanței este dată de cuantumul taxelor facturate și considerate certe: 850 de lei.

Potrivit art. 662 alin. 4 din Codul de procedură civilă, creanța este exigibilă dacă obligația debitorului este ajunsă la scadență sau acesta este decăzut din beneficiul termenului de plată. În prezenta cauză, și această condiție este îndeplinită, potrivit considerentelor expuse mai sus.

În aceste condiții, instanța apreciază că reclamanta a făcut dovada existenței unor raporturi juridice părătul, astfel cum acestea decurg din dispozițiile legale aplicabile, astfel că în mod parțial pretențiile acesteia vor fi admise.

Având în vedere cele expuse, instanța reține că reclamanta a făcut dovada existenței parțiale drepturilor afirmate prin cererea de chemare în judecată, în condițiile art. 1025 și următoarele din Codul de procedură civilă, astfel că părătul ar fi trebuit să dovedească plata sau orice altă cauză de stingere a obligației sale, atât sub aspect principal, doavadă pe care nu a produs-o.

Drept urmare, instanța va admite în parte cererea și va obliga părățul să plătească reclamantei suma de **850 de lei** cu titlu de debit principal, reprezentând contravaloare taxă profesională 2014-2016, în baza facturii nr. 6920/13.02.2017, respingând celealte pretenții ale reclamantei.

Având în vedere dispozițiile art. 1031 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia partea care cade în pretenții va fi obligată, la cerere, să plătească cheltuielile de judecată, instanța, la cererea reclamantei va obliga părățul și la plata cheltuielilor de judecată în quantum de **50 de lei**, reprezentând contravaloarea taxei judiciare de timbru echivalente cuantumului debitului considerat intemeiat, pretențiile reclamantei nefiind în totalitate admise ca atare nu se justifică obligarea părățului la restul taxei de timbru achitare, aceasta rămânând în sarcina reclamantei în considerarea părții respinse din pretențiile invocate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE  
ÎN NUMELE LEGII  
HOTĂRĂȘTE:**

Admite în parte în cererea formulată de reclamanta **CONSILIUL DE MEDIERE**, CUI 21500343, cu sediul în București, Sos. Nicolae Titulescu nr. 88B, sector 1 în contradictoriu cu părățul , cu domiciliul procesual ales în

având ca obiect cerere de valoare redusă.

Obligă părățul la plata către reclamantă a sumei de **850,00 de lei** reprezentând contravalore taxă profesională 2014-2016, în baza facturii nr. 6920/13.02.2017, respingând celealte pretenții ale reclamantei.

Obligă părățul la plata către reclamantă a sumei de **50 de lei** cu titlu de cheltuieli de judecată reprezentând taxă judiciară de timbru.

Executorie.

Cu drept de apel în termen de 30 zile de la comunicarea hotărârii. Cererea de apel urmând a se depune la Judecătoria Târgu-Mureș.

Pronunțată în condițiile art. 396 alin. 2 Cod procedură civilă, astăzi, **21.09.2017**.

**PREȘEDINTE  
RALUCA-IOANA ORZA**



4.ex./02.10.2017

Red. RIO/ Tehnored. BM

**GREFIER  
ANCA MIHAELA CÂNDEA**

*Ex. 2017*

*IK*